

ANDALUZIJA – IZKUŠNJA, KI JE NE POZABIŠ ...

Iti na izmenjavo je že od nekdaj bila moja velika želja, ampak nikoli ni bilo prave priložnosti za to ... To poletje pa se je tudi meni nasmehnila sreča. In tako sem 13. julija ob 21. uri sedla na letalo in poletela proti Málaga. V Málaga sem prispela šele ob polnoči. Na letališču me je že čakala mati moje kontaktne osebe, ki je govorila odlično angleško, tako da mi ni bilo treba uporabljati španščine. Na poti z letališča sva pobrali se Ricky-a (mojo kontaktno osebo) in naredili krožno vožnjo po Málaga, ogledali smo si tudi Torremolinos in nato končno prišli do mojega študentskega doma oziroma rezidence.

Zunaj je bila tema, jaz pa sem že bila v mojem novem enomesečnem domu. Delila sem si ga še s tremi dekleti – dvema Poljakinjama in eno Hrvatico. S Hrvatico sva imeli vsaka svojo sobo, dekleti s Poljske pa sta bili skupaj v sobi.

Naslednje jutro smo se vsi študentje, ki smo prišli na izmenjavo, zbrali pri recepciji. Tam so nas že čakali študentje iz Málaga in nam razdelili vsakemu 60 €, kar naj bi zadostovalo za en obrok hrane na dan in to za ves mesec. Vsi smo bili malo šokirani, saj smo se zavedali, da to nikakor ne bo dovolj za cel mesec, ampak še vedno je boljše kot nič. To jutro smo se prvič vsi srečali, saj na naši izmenjavi ni bilo poskrbljeno za socialni program, tako da je bilo vse odvisno od nas – kam bomo šli, kaj bomo delali ... S cimrami nas je najbolj šokiralo to, da je izmed tridesetih študentov več kot polovica bilo Špancev, saj – kot so nam kasneje povedali – raje gredo na izmenjavo kar po Španiji, saj ne znajo dobro angleško in jih je strah iti v tuje države. Njihovo znanje angleščine je res slabo – izmed vseh študentov jih je le 5 komuniciralo z nami, "tujci", ostali pa so se držali zase, saj nas niso razumeli.

Tako smo se nato skupaj odpravili peš proti bolnišnici. Ta je bila oddaljena 30 minut hoje od naše rezidence. Glavni študentje koordinatorji so nas razporedili po zelenih oddelkih in naše delo se je začelo.

Skupaj s študentom iz Grčije in študentom iz Čila sem bila na oddelku za kirurgijo. Nekaj dni

kasneje se nam je pridružila še Marta iz Poljske. Izmenjavali smo se pri operacijah – enkrat na abdominalni kirurgiji, drugič na urologiji. Videli smo veliko operacij karcinoma želodca, črevesja, prostate, veliko operacij po napadu žolčnih kamnov, različne amputacije – prstov, stopal, nog ... S kolegom Alexom iz Grčije pa sva večino časa preživela na oddelku za vaskularno kirurgijo, kjer je bil najin mentor dr. Alejandro Morata. Bil je zelo prijazen, trudil se je z nama govoriti angleško, a smo na koncu raje komunicirali v španščini ... Učenje latinščine v osnovni in srednji šoli, kakor tudi nekaj let španščine v srednji šoli. Se mi je vsekakor obrestovalo. Z Alexom sva bila pri operaciji anevrizme abdominalne aorte, bila sva tudi pri operaciji, kjer so zdravniki vstavili stent v karotidno arterijo. To sta bili dve veliki operaciji v enem tednu in bila sva navdušena, da sva bila del tega, kakor tudi najin mentor.

Nekaj dni sva preživela na samem oddelku, kjer sva z mentorjem pregledovala paciente, opazovala delo v bolnišnici ... Moram priznati, da sem bila navdušena nad prijaznostjo in odprtostjo španskih zdravnikov. Mislim, da bi vsak zdravnik z veseljem rad delal v takem kolektivu in v takšni bolnišnici. Celotna bolnišnica je

bila zelo moderno opremljena, z najboljšimi posteljami kakor tudi fotelji za svojce, ki so lahko cel dan zraven bolnika.

V bolnici smo bili od 9. ure zjutraj in približno do dveh popoldne (odvisno od poteka operacij). Med tednom smo po navadi jedli kar v bolnišnici, kjer smo za obilno kosilo plačali 4,50 €, med vikendom pa smo (če smo bili doma) kuhali kar sami, ali pa smo odšli v eno izmed restavracij blizu naše rezidence.

Ker je v Malagi zelo vroče – tudi do 42 stopinj, so naši popoldnevi bili rezervirani za plažo, kakor tudi za raziskovanje samega mesta. Costa del Sol je res čudovita, peščena plaža polna školjk, vsekakor pa tudi polna turistov, ki se prepuščajo sončnim žarkom. Največkrat smo se kopali na Malagueta, kjer je tudi bilo veliko mladih ljudi, igrali smo odbojko, tenis ... Mesto me je navdušilo s svojo raznolikostjo: velika katedrala v centru mesta, od katere pot vodi vse do Picassovega muzeja, glavna ulica Calle Larios vedno polna turistov, ki nakupujejo do onemoglosti in na kateri smo

odkrili tudi najboljši sladoled v mestu, različne kavarne in restavracije, ki ti

ponujajo tapas, paello in mnoge morske dobrote, starorimsko gledališče, razstavišče na bulevarju Cervantes, mnoge knjigarne, kjer najdeš kaj zase, ... Med sprehajanjem po mestu smo naleteli tudi na Picassa, ki je sedel na klopci na enem izmed trgov, okrog njega pa polno turistov, ki so se hoteli slikati z njegovo

broneno podobo. Nad mestom se razprostira Alcazaba, trdnjava, s katere je čudovit razgled na vso Málaga, vidiš lahko tudi corrido, v kateri danes prirejajo več glasbenih koncertov kot pa samih bikoborb. V centru mesta je tudi glasbeni muzej.

Vikendi so bili rezervirani za izlete, ki smo si jih morali organizirati sami. Tako smo en vikend odšli v Seviljo, kjer je ravno takrat bil festival (nekaj podobnega kot mariborski festival Lent), Cordobo, Rhondo – mesto z najstarejšo corrido, Granado, kjer smo si ogledali La Alhambro, ki jo dnevno obiše več kot 6000 turistov iz vsega sveta, v Marbelli so takrat gostili prvo damo Amerike, v Gibraltarju pa so nas “napadale” opice ... Potovati v sosednja mesta ni bil problem, saj do vseh destinacij vozijo avtobusi večkrat na dan.

Zadnjih nekaj dni pred odhodom domov smo se z novimi prijatelji odločili, da gremo še v Nerjo, majhno turistično mestece v bližini Málaga, kjer smo si ogledali “la cueva de Nerja” – jamo, podobno naši Postonjski (vendar manjša). Morje je bilo kristalno čisto. Nad tamkajšnjo glavno plažo pa se dviga “Balcon de Europa”, s katerega je čudovit razgled na čudovite plaže. Prespali smo kar na plaži, saj nismo našli nobenega hostla, ki bi še imel proste sobe za vse nas. Vsekakor je tudi to bila ena zanimiva izkušnja.

Večere smo ponavadi preživeli v mestu, ogledali smo si, kako izgleda pravi španski flamenko, španske zabave, včasih pa smo si zabavo naredili kar v samem študentskem domu. V času izmenjave sem tudi imela rojstni dan in takrat so me moji internacionalni prijatelji presenetili s torto, različnimi španskimi dobrotami in seveda pesmijo “vse najboljše” v vseh njihovih jezikih. Dvakrat smo imeli tudi internacionalno večerjo. Takrat je moral vsak študent skuhati neko tradicionalno jed, značilno za njegovo državo. Tako smo imeli polne mize italijanskih špagetov, poljskih palačink, španskega gazpacha in tapasov, različnih vrste peciva, pa seveda slovenski

pražen krompir. Ne smem pa pozabiti na sangrio, ki so jo pripravili španski študentje.

Tako je en mesec v Málaga minil prehitro in bližal se je dan, ko smo morali spet vsak na svoj konec sveta. Večer pred odhodom smo imeli še poslovilno zabavo. Poslovili smo se drug od drugega, izmenjali naslove, telefonske številke in se z avtobusom odpravili še zadnjic na potep po mestu. Naša rezidenca je od

samega centra Malage bila namrec oddaljena dobrih 20 minut.

Moram priznati, da me je Španija navdusila bolj kot sem pričakovala. Dobra hrana, ljudje, kljub pomankljivemu znanju anglesčine, vedno pripravljeni pomagati, prijazni vozniki avtobusov, ki so nam vedno pokazali pravo pot, ko nismo vedeli kam točno moramo iti, seveda pa tudi bolnišnica, v katero sem se vsak dan z veseljem vračala, saj sem se vsak dan naučila nekaj novega in videla kaj zanimivega. Ne smem pa pozabiti seveda tudi novih prijateljskih vezi, ki so se stkale v tako kratkem času in za katere upam, da se bodo ohranile ...

Barbara Ifko